

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев- 2/03
Бања Лука, 10.05.2005 године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Бајић Петра као председника вијећа, Лукић Драгослава, Савић Стевана, Томић Биљане, и Мрша Смиљане као чланова вијећа, у правној ствари тужиле Л. рођене М. Г., супруге Х., М., коју заступа пуномоћник Л. С., М., против туженог В. М. сина М., М., ради предаје непокретности у посјед, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у С. С. број: Гж- 288/02 од 10.09.2002 године, на сједници одржаној 10.05.2005. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у В. број П-203/2001 од 31.01.2002 године обавезан је тужени В. М. да преда тужилци Л. рођеној М. Г. парцелу означену као к.ч. бр. 149/19 «Шума Травњак» у површини од 670 м², уписану у з.к. ул. бр.680 к.о. М., којој по новом премјеру одговара к.ч. бр. 493 у површини од 667 м² «Травњак-Воћњаци», уписана у п.л. бр. 393 к.о. М. и да јој накнади парничне трошкове у износу од 300,00 КМ, све у року од 15 дана под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у С. С. број Гж-288/02 од 10.09.2002. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Тужени је изјавио ревизију против другостепене пресуде због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се обје нижестепене пресуде укину «и предмет врати у фазу поновног одлучивања».

У одговору на ревизију тужилца је предложила да се ревизија туженог одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о ревизији у смислу члана 390. став 3. ЗПП који је био на снази у вријеме доношења првостепене пресуде («Службени лист СФРЈ», бр. 4/77 до 35/91 и «Службени гласник РС», бр. 17/93 до 32/94 у даљем тексту: ранији ЗПП).

Предмет спора је тужбени захтјев тужилце да јој тужени преда у посјед парцелу означену као к.ч. бр. 149/19 «Шума-Травњак» у површини од 670 м², уписану у з.к. ул. бр.680 к.о. М..којој по новом премјеру одговара к.ч. бр. 493 у површини од 667 м² «Травњак-Воћњаци», уписана у п.л. бр. 393 к.о. М., уз накнаду парничних трошкова.

Првостепени суд је спорно земљиште идентификовао приликом увиђаја на лицу мејста од 12.09.1997. године уз помоћ геодетских вјештака Р. Р. и Г. Р., као парцелу по новом премјеру к.ч. бр. 493, звану «Травњак» - воћњак 3 класе у површини од 667 м², уписану у п.л. бр. 393 к.о. М. као посјед тужилце са 1/1 дијела, којој по старом премјеру одговара парцела 149/19 звана «Травњак», шума 3 класе у површини од 667 м², сада уписана у з.к. ул. бр. 680 к.о. М., као њено власништво. Пошто је утврђено да је тужени без ваљаног правног основа држао у посједу ту парцелу, суд га је обавезао да је преда тужилци као власници на основу члана 37. Закона о основним својинскоправним односима («Службени лист СФРЈ», бр. 6/80 и 36/90 и «Службени гласник РС», бр. 38/93, у даљем тексту: ЗОСПО). Расправљајући приговор туженог, који је током поступка поред осталог истицао да полаже право на к.ч. бр. 149/68, суд је утврдио да та парцела није идентична са к.ч. бр. 149/19 у к.о. М.. По мишљењу суда не ради се о једној парцели која има двије ознаке (к.ч. бр. 149/19 и 149/68) «јер је очито из налаза и мишљења вјештака геометра Р. Р. да осим посебног земљишно-књижног уписа к.ч. 149/68 има и посебан историјат посједа». Парцела к.ч. бр. 149/68 пашњак «Травњак» у површини од 630 м² уписана је у з.к. ул. бр. 544 к.о. М. као

власништво тужиљиног брата М. С. сина Д., а у катастарском оперативном у п.л. бр. 426 к.о. М. као посјед М. М. сина Б. Ако иста парцела и има двије ознаке, из свих проведених доказа произилази да је тужиља њен власник. Тужени је наиме тврдио да је спорно земљиште купио његов отац В. М. од М. М. и касније поконио њему. Пошто је М. М. оградио своје земљиште, а спорна парцела се налази ван те ограде, суд је закључио да она није ни била предмет уговора о продаји између продавца М. М. и купца В. М.. Осим тога, тужени није доказао постојање тог уговора, као ни уговора о поклону између В. М. као дародавца и њега као даропримца у односу на спорно земљиште. Исти закључак суд је извео и из пријавног листа Органа за геодетске послове СО В. за к.о. М. број 25/73 од 06.03.1973. године и скице премјеравања на полеђини тог листа, коју је упоредио са копијом катастарског плана од 29.03.1996. године и скицом снимања од 03.09.2001. године, да би на крају констатовао «да тужени никада није био ни стварни ни формални власник спорне парцеле». Приговор туженог да се овдје ради о пресуђеној ствари с обзиром на ранији спор вођен под бројем П-273/77 код Општинског суда у В., првостепени суд није прихватио, уз изношење јасних и прихватљивих разлога за такав став.

Чињенична утврђења и правна схватања првостепеног суда прихватио је и другостепени суд.

Ревизија није основана.

Тужени је у ревизији углавном поновио оно што је тврдио и током поступка – «да парцела означена к.ч. 493 по новом премјеру садржи у себи и цјелокупну парцелу к.ч. 149/68 као и парцелу 149/19 (обе по старом премјеру)», да је он «неспорно власник к.ч. 149/68» коју је добио «правоснажном пресудом Окружног суда Т. Гж. бр. 1676/78 од 05.02.1980.», те да га парцела 149/19 не интересује.

Већ је напоменуто да је власник парцеле к.ч. бр. 149/68 у к.о. М. према земљишнокњижном стању тужиљин брат М. С. (дакле, не тужени!), а посједник према катастарском оперативном М. М.. Ни тужени ни његов отац В. М. нису учествовали у спору који је вођен пред Општинским судом у В. под бројем П-273/77, па се не може радити о пресуђеној ствари. Странке у тој парници били су тужиљин отац М. Д., шумар из М., као тужилац и М. М. из М., као тужени. Првостепеном пресудом Општинског суда у В. број П-273/77 од 25.04.1978. године одбијен је тужиочев тужбени захтјев да му тужени преда у посјед парцелу к.ч. бр. 149/68 у површини од 630 м², уписану у з.к. ул. бр. 544 к.о. М. Другостепеном пресудом Окружног суда у Т. број Гж-1676/78 од 05.02.1980. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Није међутим доказано да је М. М. продао парцелу к.ч. бр. 149/68 оцу туженог В. М., како је правилно закључио првостепени суд. Прије би се, из стања у списима, могао извести супротан закључак.

У извјештају Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове – Подручног центра С. С., Подручне јединице М. број: 29-95-1/77 од 29.09.1997. године који су потписали геометри Р. Р. и Г. Р., наводи се између осталог да је ревизијом катастра из 1963. године спорна парцела означена као к.ч. бр. 149/19 звана Травњак, шума 3 класе у површини од 875 м², уписана у п.л. бр. 242 к.о. М. на име СО-е В. Дана 01.03.1973. године у М. на лицу мјеста, ради изградње породичне стамбене зграде, на основу пријавног листа, установљено је увиђајем геометра А. О. да се спорна парцела 149/19 цијепа на к.ч. бр. 149/19 у површини од 245 м² (која је уписана као друштвена својина на СО В.) и на к.ч. бр. 149/68 у површини од 638 м² (та парцела уписана је у п.л. бр. 593 к.о. М. на В. М. сина М., оца туженог). На основу пријаве Општинској геодетској управи од 17.06.1980. године и изјаве странке В. М. сина М., парцела 149/68, до тада уписана у п.л. бр. 593 к.о. М., преведена је у посјед М. М. сина Б., из М. у п.л. бр. 426 исте катастарске општине. У изјави да ли је парцела неспорна и прописно омеђена, речено је да није. Из изложеног произилази да је отац туженог тражио да се к.ч. бр. 149/68 као посјед, евидентиран у катастарском оперативном, пренесе са њега на М. М., и да је такав пренос и извршен, што се не би могло очекивати да су неведена лица закључила уговор о продаји, како тврди тужени. Парцела к.ч. бр. 149/19 добила је касније у поступку диобе број Р-10/83, вођеном пред Општинским судом у В., површину од 670 м².

Томе треба додати да је матична парцела к.ч. бр. 149/6 – ливада звана Травњак у површини од 6000 м² и шума звана Травњак у површини од 13500 м² у к.о. М. (из које су цијепањем настале парцеле 149/19 и 149/68) рјешењем Народног одбора општине В. број 814/56 од 17. новембра 1960. године призната у својину по основу узурпације члановима породице М., којој припада и тужиља.

Касније је рјешењем Општинског суда у В. број: Р- 10/83 од 19.03. 1983. године између њих извршена физичка диоба ових некретнина.

Тужени, према томе, не само да није доказао да је власник парцеле к.ч. бр.149/68 у к.о. М. по старом премјеру, него ни да на ту парцелу има било какав правни основ, тј. да ју је његов отац купио од М. М. и поклонио њему (та парцела није наведена као предмет продаје у купопродајном уговору од 6. марта 1973. године Ов. бр. 130/73 од 12.03.1973. године Општинског суда у В.). Насупрот томе, тужиља је доказала посјед њене породице, односно свој посјед на спорно земљиште, како је то утврдио првостепени суд на основу увиђаја и исказа свједокиње С. С., прије него што га је противправно заузео тужени.

Као «лице код кога се ствар налази», односно посљедњи мирни посједник парцеле 149/68, тужиља има јачи правни основ у односу на туженог у смислу члана 41. став 2. ЗОСПО, тако да су нижестепени судови правилно судили, кад су удовољили тужбеном захтјеву тужиље, о чему су дали јасне и одређене разлоге, које као правилне прихвата и овај суд.

Остали ревизиони наводи без утицаја су на пресуђење у овом спору.

Нижестепене пресуде немају, према томе, недостатака на које указује ревидент, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Из тих разубога, а на основу одредаба члана 393. у вези са чланом 386. ранијег ЗПП и члана 456. став 1. важећег Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 58/03 и 85/03), ревизија туженог је одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа,
Бајић Петар

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка